

Με αφορμή το «Διάγγελμα της τρίτης ηλικίας»

[Ορθοδοξία](#) / [Κοινωνικά θέματα](#)

[π. Ανδρέας Αγαθοκλέους](#)

Από τα πολλά που κυκλοφορούν στο διαδίκτυο, υπάρχει κι ένα κείμενο που επιγράφεται «Διάγγελμα τρίτης ηλικίας». Προηγείται του κειμένου φωτογραφία μιας γιαγιάς που κλαίει με παράπονο, γιατί δεν έχει τη δυνατότητα να επικοινωνήσει με κανένα, αλλά κι ούτε κανείς της κτυπά το κουδούνι.

Η μοναξιά της εποχής μας φαίνεται πως δεν είναι η μοναξιά των προηγούμενων εποχών, που δεν υπήρχε τηλέφωνο ούτε συγκοινωνίες εύκολες. Ίσως οι άνθρωποι τότε να είχαν αποδεχτεί την πραγματικότητα της ζωής τους και να μην περιμέναν τίποτε από κανένα. Ίσως, πάλι, να μην ένιωθαν μόνοι, γιατί δεν ήταν μόνοι: κάποιιοι τους νοιάζονταν αληθινά, τους επισκέφτονταν και τους βοηθούσαν από αγάπη παρά από καθήκον. Συγγενείς, φίλοι ή γείτονες, ο ένας με τον άλλον συμπορεύονταν τις δύσκολες, κυρίως, ώρες.

Σήμερα, με τους πολλούς τρόπους επικοινωνίας και την εύκολη συγκοινωνία, οι άνθρωποι νιώθουν μόνοι, γιατί απουσιάζει το ειλικρινές ενδιαφέρον. Ο ατομισμός

αυξήθηκε, η αγάπη ψυχράθηκε, οι ψυχικές ασθένειες αυξήθηκαν.

Δηλαδή όλα είναι μαύρα; Δεν υπάρχει φως Χριστού που θα διαλύσει το σκοτάδι; Ο Θεός κοιμάται, πέθανε; Είμαστε μόνοι κι ορφανοί;

Είναι συνετό να βλέπουμε την πραγματικότητα, να μην ονειροπολούμε και μην ζούμε με ψευδαισθήσεις. Η μοναξιά της εποχής μας είναι υπαρκτή και δηλώνει τη σκληρή πραγματικότητα. Οι συμπεριφορές των ανθρώπων βεβαιώνουν του «λόγου το αληθές».

Όμως η διάγνωση, αν και είναι σημαντική, δεν θεραπεύει παρά μόνο αν προχωρήσουμε στην πρακτική.

Ο Χριστός ίδρυσε την Εκκλησία ως δυνατότητα συνάντησης και ένωσης με το Θεό και τους ανθρώπους. Αυτό γίνεται πραγματικότητα χειροπιαστή στο σημείο, βέβαια, που θέλουμε να τη ζήσουμε.

Ο άγιος Πορφύριος λέει ότι «ο απώτερος σκοπός της θρησκείας μας είναι το «ίνα ώσιν εν». Εκεί ολοκληρώνεται το έργο του Χριστού. Η θρησκεία μας είναι αγάπη, είναι έρωτας, είναι ενθουσιασμός, είναι τρέλα, είναι λαχτάρα του θείου. Είναι μέσα μας όλ' αυτά. Είναι απαίτηση της ψυχής μας η απόκτησή τους»[\[1\]](#).

Αυτή η «απαίτηση της ψυχής» μπορεί να βρίσκεται στο βάθος της ύπαρξης, αθέατη σ' όσους δεν θέλουν να βρεθούν με τον εαυτό τους. Γιατί η άλλη μοναξιά, η εκούσια, θα μας αποκαλύψει το χάος που βρίσκεται μέσα μας αλλά και την

ομορφιά που κρύβεται. «Άβυσσος άβυσσον επικαλείται». Τότε θα συναντήσουμε την «εντός ημών Βασιλεία», που είναι ο Χριστός. Εδώ αρχίζει η σχέση μαζί Του, η «λαχτάρα του Θείου». Κι «όπου υπάρχει η αγάπη στο Χριστό, εξαφανίζεται η μοναξιά»[\[2\]](#), κατά τον άγιο Πορφύριο πάλι.

Φαίνεται ότι η μοναξιά, απ' οποιονδήποτε λόγο και να πηγάζει, μπορεί να γίνει μια δυνατή ευκαιρία να ζήσουμε τη χαρά της όντως κοινωνίας με το πρόσωπο του Χριστού, ώστε η παρουσία των άλλων προσώπων να μην γίνεται η μοναδική πηγή χαράς μας. Αν υπάρχει, καλώς. Αν όχι, δεν θα ζούμε τον πόνο της μοναξιάς μας, αφού πια δεν θα εξαρτιόμαστε από αυτή.

Το «Διάγγελμα της τρίτης ηλικίας» θα πρέπει να ενεργοποιεί τη συμπάρασσή μας στους ανθρώπους, κυρίως, της «τρίτης ηλικίας», αλλά και να μας σπρώχνει, όσο έχουμε δυνάμεις, ν' αγαπήσουμε το Χριστό που καταργεί την κόλαση της μοναχικότητας.

isagiastriados.com

[\[1\]](#) Βίος και Λόγοι, Ι.Μ. Χρυσοπηγής Χανιά 2003 σ.210

[\[2\]](#) Ο.π. σελ.223

<https://bit.ly/3adh6EM>